

Единъ день Ничу дошло на умътъ да хвърга камъне; той намѣрилъ една сиджим-спрѣгнала и двойно, земалъ ѝ край-овете въ раменето и турилъ отдолу камъкъ, съ една дума, той направилъ прашка и захваналъ да хвърля. Единъ отъ Ничовите камъне така вѣрно вхвървълъ камъцѣльта си, щото ударилъ по гърбътъ попадията на попъ Стояна, която са вхърщала изъ черкова и носила въ кърпата си двѣ просворчета и за шесть пари мекици, за да гости унуките си. Баба попадия захванала да вика и да кълне, като сѣка баба попадия, а Карловчене, и турци и българе, я обиколили и захванале да я раснитватъ по каква причина излазятъ изъ гърдите ѝ такива страшни кълтви.

— Спировичиниятъ синъ ма удари. . .

Охъ, леле мале, умирамъ си! . . . Про-